

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. В., 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., V СЪСТАВ НО, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Даниел Ив. Цветков

при участието на секретаря М.Г.Л.

като разглежда докладваното от Даниел Ив. Цветков Гражданско дело № 20221320101906 по описа за 2022 година

Постъпила е искова молба от „**Ф.И.**“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Х.И.“ № 15, ет. 6, **със съдебен адрес:** гр. С., бул. „Т.А.“ № 109-115, ет. 6, бизнес сграда „ТАО“, с която против **И. М. К.** с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Р.“ № 43, са предявени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във връзка чл. 79 ЗЗД, във връзка с чл. 86 от ЗЗД.

Твърди се от ищеца, че на 05.04.2019 г. между „Б.П.П.Ф С.А., клон България“, ЕИК: ***** и ответника И. М. К. е сключен Договор за потребителски кредит с номер CREX-16931173 /наричан по-долу Договор за кредит/, въз основа на който между страните е възникнала облигационноправна връзка.

Сочи се, че по силата на Договора Кредитодателят предоставя на кредитополучателя кредит в размер на 576.61 лева, с цел финансиране покупката на стоки и услуги, описани по вид, марка, модел и цена в договора, в поле „ФИНАНСИРАНИ СТОКИ И УСЛУГИ“.

Излага се, че съгласно чл. 1 от Условията по договора за кредит, кредитополучателят — ответник изрично се съгласява предоставената му в кредит сума да бъде изплатена пряко на упълномощения Търговски партньор. Извършването на плащането по посочения начин съставлява изпълнението на

задължението на Кредитора да предостави на Кредитополучателя кредита, предмет на договора за кредит, съставляващ плащане, извършено от името на Кредитора и за сметка на Кредитополучателя по дължимо и платимо вземане на търговеца от Кредитополучателя, и създава задължение за Кредитополучателя да заплати на Кредитора месечните погасителни вноски, указани по размер в поле "Месечна погасителна вноска" и брой в поле „Брой погасителни вноски“. Договорът за кредит е сключен при фиксиран лихвен процент по смисъла на §1, т. 5 ЗПК, който е в размер на 32,31 % и ГПР в размер на 37,56 %. Посочва се, че Кредитодателят „Б.П.П.Ф С.А., клон България“ е изпълнил всички свои задължения по Договора за кредит.

Поддържа се, че от своя страна Кредитополучателят се задължава да върне предоставения кредит (главница), ведно с дължимите лихви на 12 броя месечни погасителни вноски, чиито размер и срок са посочени в погасителен план, намиращ се на първата страница от договора за кредит.

Твърди се, че извършените от ответника плащания за погасяване на получения кредит са на дати и в размер, както следва: 60.00 лева на 19.04.2019 г.; 50.00 лева на 20.05.2019 г.; 60.00 лева на 13.06.2019 г.

Посочва се, че кредитополучателят, ответник в настоящото производство, не изпълнявал всички свои задължения по договора за кредит и не извършвал всички дължими по договора плащания, като падежът на първата неплатена вноска е настъпил на 20.07.2019 г. Считано от следващия ден длъжникът изпада в забава. В този случай се дължи на основание чл. 86 ЗЗД обезщетение за забава (лихва за забава), чийто размер се изчислява спрямо действащата законна лихва.

Излага се, че крайният срок за изпълнение на договора за кредит настъпва на 20.03.2020 г., с което става изискуем цЕ.ят неизплатен остатък от главното задължение — главницата, която е дължима ведно със законната лихва за забава (съгласно чл. 86 ЗЗД) от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на задължението. Дължи се и неизплатената част от договорната възнаградителна лихва, считано от падежа на първата неплатена вноска до края на срока на договора, както и лихва за забава за периода преди подаване на заявлението, формирана по описания в предходния абзац начин.

Поддържа се, че на 22.04.2020 г. между „Б.П.П.Ф С.А., клон България“,

ЕИК: ***** в качеството му на цедент и ищцовото дружество „Ф.И.“ ЕАД, ЕИК ***** в качеството му на цесионер е сключен Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, съгласно който цедентът прехвърля на цесионера портфолио от вземания, индивидуализирани в Приложение № 1а от 18.06.2020 г. По силата на договора и на основание чл. 99, ал. 2 ЗЗД титуляр на вземанията по договора за кредит, включително вземанията, претендирани в настоящото производство, става ищеца.

Твърди се, че с оглед задължението си по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, цедентът „Б.П.П.Ф С.А., клон България“ упълномощава цесионера „Ф.И.“ ЕАД да уведоми И. М. К., за прехвърлянето на вземанията спрямо него. Излага се, че ищецът е изпратил чрез препоръчана пратка на „Български пощи“ ЕАД, уведомление за цесия до адреса посочен в договора за кредит. Същият е посетен от пощенски служител, който не е открил нито длъжника, нито друго пълнолетно лице, от домашните му или живеещо на адреса, което да е съгласно да получи пратката, поради което е оставено уведомление с указан срок за получаване на пратката от пощенски клон. След като срокът за получаване на пратката е изтекъл, същата е върната на ищеца в цялост, като посочената причина за връщане е „непотърсена“. Сочи се, че съгласно чл. 7 от договора, всички съобщения с изявления на Кредитора, отправени към Кредитополучателя се считат за получени и узнати от него, ако бъдат изпратени на адреса, предоставен от Кредитополучателя. Независимо от гореизложеното, към исковата молба е представено за връчване при размяната на книжата по чл. 131 ГПК на насрещната страна уведомление по реда на чл. 99 ЗЗД, изготвено от ищеца в качеството му на пълномощник на цедента, като се иска датата на връчване на преписа от исковата молба ведно с приложенията на ответника да бъде най-късния момент, в който същия ще бъде уведомен за цесията.

Твърди се, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, въз основа на което е образувано ч. гр. д. № 1405/2021 г. по описа на Районен съд - В. и по което е издадена заповед за изпълнение, която е връчена на длъжника по реда на чл. 47 от ГПК.

Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищцовото дружество сумата в размер на **441.64 лева** – главница, ведно със законната лихва,

считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението, **61.80 лева** – договорна възнаградителна лихва, дължима за периода от 20.07.2019 г. до 20.03.2020 г. и **69.72 лева** – лихва за забава, начислена за периода от 21.07.2019 г. до 01.06.2020 г. с изключение на периода от 13.03.2020 г. до 13.07.2020 г. вкл.

Претендират се направените разноси в исковото и заповедното производство.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от назначения особен представител на ответника, с който исковите се оспорват по основание и размер. Направено е възражение за нищожност на договора за кредит на основание чл. 26, ал. 1, изр. 3 от ЗЗД, тъй като накърнява добрите нрави – договорени са несъразмерни, прекалено високи лихви – 37.56 % и практически несъществуващи разходи – 32.31 % общо в размер на почти 70 %. Оспорва се надлежното уведомяване на ответника за извършената цесия. Оспорват се исковите и по размер.

По делото са събрани писмени доказателства, приложено е ч.гр.д. № 1405/2021 г. по описа на Районен съд – В., назначена и изслушана е съдебно-счетоводна експертиза.

С оглед данните по делото, съдът намира следното от фактическа страна:

По ч. гр. д. № 1405/2021 г. на Районен съд-В. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по [чл. 410 ГПК](#), с която е разпоредено длъжникът И. М. К. да заплати на кредитора следните суми: 441.64 лева – главница, 61.80 лева – договорна възнаградителна лихва за периода от 20.07.2019 г. до 14.04.2020 г., 69.72 лева – лихва за забава, ведно със законната лихва от 30.06.2021 г. до изплащане на вземането, както и разноските в размер на 25.00 лева – държавна такса и 50.00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

След процедура по [чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК](#) и дадени указания на заявителя на основание [чл. 422 от ГПК](#) е предявен настоящия установителен иск.

Съгласно сключен на 05.04.2019 г. Договор за потребителски кредит,

между „Б.П.П.Ф“ ЕАД като кредитор и ответника, като кредитополучател е отпуснат на ответника кредит за потребителски цЕ. в размер на 576.61 лева, която сума е отпусната на кредитополучателя с цел финансиране покупка на стоки и услуги, описани в поле „ФИНАНСИРАНИ СТОКИ И УСЛУГИ“ от договора. Годишният процент на разходите е фиксиран на 37.56 %. Годишният лихвен процент е в размер на 32.31 %. На 05.04.2019 г. ищецът е закупил с фактура № *****, издадена от „З.М.М.С.“ ООД, 1 бр. ТВ LED LCD на стойност с ДДС – 529.00 лева. Фактурата е подписана от клиент: И. К., сумата е преведена по банкова сметка от „Б.П.П.Ф“ на търговец „З.М.М.С.“ ООД по лизингов договор 16931173. Към стойността на фактурата е включена услуга сигурност на плащанията по групова полица № 5/2008 за 47.61 лева, поради което общата сума на кредита възлиза на 576.61 лева. Съгласно подписания между страните договор, ответникът е следвало да плати 12 броя месечни вноски по 56.12 лева на обща стойност от 673.44 лева, които се разпределят за: главница от 576.61 лева и договорена лихва от 96.83 лева. Погасителните вноски следва да се правят на всяко 20-то число от месеца, като първата вноска е на 20.04.2019 г. и последната е на 20.03.2020 г.

Вещото лице по назначената и приета от съда съдебно-счетоводна експертиза е посочило в заключението си, че ответникът е направил погасявания по договора в размер от 170.00 лева, както следва: на 19.04.2019 г. – внесени 60.00 лева; на 20.05.2019 г. - внесени 50.00 лева и на 13.06.2019 г. - внесени 60.00 лева, като след това плащане няма други вноски по кредита. Вещото лице в заключението си е посочило, че процесният кредит е усвоен с покупка по фактура № *****/05.04.2019 г. на стойност с ДДС в размер на 529.00 лева и включена услуга сигурност на плащанията по групова полица № 5/2008 г. за 47.61 лева, като общият размер на кредита е 576.61 лева. От заключението се установява, че дължимият размер на главницата по кредита е 441.64 лева, договорната лихва е в размер на 61.80 лева, а лихвата за забава е в размер на 38.89 лева за периода от 21.07.2019 г. до 01.06.2020 г.

Със заключението на вещото лице е даден отговор на поставените задачи. Същото е обективно, компетентно изготвено и относимо към предмета на доказване в производството, поради което е прието от съда.

На 22.04.2020 г. между кредитодателя „Б.П.П.Ф С.А., клон България“ ЕИК *****, в качеството му на цедент и ищеца „Ф.И.“ ЕАД, ЕИК

*****), в качеството му на цесионер е сключен Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, съгласно който цедентът прехвърля на цесионера на всеки три месеца за срока на договора портфолио от вземания, индивидуализирани в Приложение № 1а. На 18.06.2020 г. е подписано Приложение № 1а, в което подробно са индивидуализирани и описани цедираните със същото вземания. По силата на договора и на основание чл. 99, ал. 2 ЗЗД титуляр на вземанията по договора за кредит, включително вземанията, претендирани в настоящото производство, става ищеца.

С оглед задължението си по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, цедентът „Б.П.П.Ф С.А., клон България“ ЕИК ***** упълномощил цесионера „Ф.И.“ ЕАД да уведоми И. М. К., за прехвърлянето на вземанията спрямо него. Ищецът, в качеството на пълномощник, изпратил препоръчана пратка, съдържаща уведомление за цесията до посочения в договора за кредит адрес, но пратката била върната в цялост, оформена като „непотърсена“.

По делото е представено уведомително писмо за извършено прехвърляне на вземания от цедента "Б.П.П.Ф" С.А. до длъжника, което не е връчено, видно от данните в тази връзка в исковата молба, в която е посочено, че уведомяването ще се осъществи с връчването ѝ.

При така установените фактически данни се налагат следните правни изводи:

Възраженията на особения представител на ответника за липса на надлежно уведомяване на длъжника за извършената цесия е неоснователно по следните съображения:

За да бъде успешно доказването на исковата претенция, ищецът следва да докаже качеството си на кредитор; наличие на валиден цесионер договор, от който произтича вземането му; основанието на вземането; фактът, че длъжникът е уведомен за извършената цесия по надлежен ред, предвиден в закона; наличието на съществуващо валидно правоотношение между ответника и цедента, породено от договор за предоставяне на кредит; че праводателят на ищеца е изправна страна по договора, т. е. че е изпълнил точно задълженията си по предоставяне на услугите, предмет на договора; както и че ответникът е в забава и периода на забавата.

В случая ищецът доказва своята материална и процесуална легитимация в процеса. Същият сочи, че активната му легитимация произтича от сключен

Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания на 22.04.2020 г. и Приложение № 1а от 18.06.2020 г., по силата на които са прехвърлени вземания, сред които е и процесното вземане. Въз основа на цесионния договор, ищецът встъпва в правоотношението, породено между цедента и кредитополучателя и го придобива такова, каквото е към момента на извършване на цесията. От този момент цесионерът придобива правата и задълженията по кредитния договор. Този договор има правопораждащо действие спрямо претендираните от ищеца права по кредитния договор и го легитимира като носител на правото на претенция за изпълнение на облигационното отношение, сключено с кредитополучателя.

Съгласно [чл. 99, ал. 1 от ЗЗД](#), кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Съгласно [ал. 2 на чл. 99 от ЗЗД](#), прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното. Съгласно ал. 3 на тази разпоредба, предишният кредитор е длъжен да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор намиращите се у него документи, които установяват вземането, както и да му потвърди писмено станалото прехвърляне.

От приетото по делото доказателство е видно, че цедентът е изпратил на ответника уведомление по [чл. 99, ал. 3 ЗЗД](#) за извършената цесия на посочения в договора за кредит адрес, което при данните в исковата молба не е получено.

Уведомлението за цесията обаче е осъществено чрез връчването на исковата молба.

Следва да се посочи, че длъжникът може да възразява успешно за липсата на уведомление само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомлението, каквито твърдения не са направени в настоящото производство и съответно не са ангажирани доказателства в тази насока. След като бъде известен за цесията, дори и чрез връчване на исковата молба, длъжникът не може да възразява на претенцията на цесионера за реално изпълнение на основание липсата на уведомяване /Решение № 40/13.05.2010 г. по т. д. № 566/2009 г. на ВКС; Определение № 987/18.07.2011 г. по гр. д. №

Съгласно разпоредбата на чл. 45 от ГПК връчването на представител се смята за лично връчване. Законодателят е посочил в разпоредбата фигурата „представител“, без да разграничава представителната власт на представителя от какво произтича – от упълномощаване или по силата на закона чрез акт на съда. Осъществено връчване на представител е приравнено на лично връчване, при което следва да се приеме, че в случая ответникът лично е уведомен за извършената цесия чрез назначеният му особен представител.

С оглед данните по делото е безспорно, че между страните е възникнало облигационно отношение във връзка с договор за потребителски паричен кредит и договор за цесия.

Предмет на делото е сключен между „Б.П.П.Ф“ С.А. договор за потребителски паричен кредит CREX – 16931173 от 05.04.2019 г. Договорът е подписан от ответника, като същият не е оспорен в срока по чл. 131 от ГПК. Съгласно погасителния план, за кредитополучателя възниква задължението да заплаща 12 месечни погасителни вноски, в размер на 56.12 лева, като при данните по делото /заклучението на вещото лице/ е безспорно, че ответникът е преустановил редовното обслужване на кредита на 13.06.2019 г.

При ангажираните данни се установява, че ищецът е доказал възникването и съществуването на правоотношението, както и изпълнението на задълженията си по него.

От събраните писмени доказателства, се установява, че „Б.П.П.Ф“ С.А. е изправна страна по договора за заем, тъй като е изпълнил поетото задължение да отпусне уговорения размер на заема на ответника. Последният обаче не е изпълнил поетото насрещно задължение да погасява в уговорения срок месечните вноски по кредита.

Доказателства за точно изпълнение на задълженията на ответника не се ангажираха и поради това съдът приема, че същият е неизправна страна по договора.

Във връзка с направените възражения настоящия състав приема следното: договорът отговаря на законовите изисквания по ЗПК, в частност чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12, поради което надлежно обвързва страните и не е недействителен.

Договорът отговаря и на изискванията за форма и съдържание по ЗЗП, като клаузите от същия са предмет на индивидуална договорка между страните /обективизиран е индивидуален погасителен план с посочени размер, брой, периодичност на погасителните вноски, падеж и т.н./, поради което чл. 146 от ЗЗП е неприложим.

Към момента на сключване на процесния договор – 05.04.2019 г., е била приета разпоредбата на чл.19, ал. 4 ЗПК (нова – ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), съгласно която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България. Годишният процент на разходите включва общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи – лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит – чл. 19, ал. 1 ЗПК. С приемането на посочените разпоредби се постави „рамка” по отношение на уговорките при потребителските кредити за размера на лихвите. При нарушение на законовата разпоредба, клаузите в договора за дължимостта на всеки един от компонентите на ГПР са нищожни. Преди приемане на посочената норма, като критерий за действителност на уговорките за възнаградителна лихва са служЕ. общо установените нравствено-етични правила на морала, или добрите нрави. Именно принципът за еквивалентност в насрещните престации при двустранните договори е залегнал при приемането на посочените разпоредби, като свободата на договаряне при договорите за потребителски кредит е ограничена с оглед обстоятелството, че едната страна по договора – потребителя кредитополучател, е по-слабата икономически страна в правоотношението. Накърняване на добрите нрави е налице, когато договорната свобода се използва от едната страна, за да възложи на другата несъразмерни тежести, като се възползва от по-неблагоприятното ѝ положение. Затова, при преценка нарушени ли са добрите нрави при уговорката за ГПР и лихвен процент, съдът намира, че меродавна е именно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК с регламентираните в нея „рамки”. Затова и уговорена лихва в размер на 32.31 % и ГПР – 37.56 %, не противоречи на добрите нрави с оглед изложените по-горе съображения, а по тази причина не е и неравноправна. Напротив, тя е

съобразена със законовите изисквания на чл. 19, ал. 4 ЗПК, с установените нравствено-етични правила на морала, като ограничаващи договорната свобода.

Възражението на особения представител на ответника, че договорът е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, изр. 3 от ЗЗД е неоснователно. В процесния договор за кредит не съществува клауза съгласно която лихвите и разходите по договора да са уговорени в общ размер на 70 %. Ясно са посочени конкретните стойности на всички лихви и разходи по договора, а именно фиксиран лихвен процент по кредита, който е уговорен в размер на 32.31 % и не подлежи на промяна и годишен процент на разходите в размер на 37.56 %. За да стигне до извод за „почти 70 %“ ответникът е сброявал двата процента, но в това няма никаква логика, тъй като стойността на лихвения процент /при това не в процентно изражение, а посредством формирания размер на погасителната вноска/ оказва влияние при изчисляване на крайния процент на ГПР. В допълнение към задължителното съдържание на договора за кредит, указано в закона с цел постигането на по-голяма яснота и информираност на кредитополучателя, в предоставения от ответника Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, в Част III, т. 2 е изрично посочено какво представлява ГПР, как се изчислява и какво включва, а в чл. 2 от договора за кредит са посочени допусканията, взети предвид при изчисляване на ГПР.

За да бъде налице нищожност на договора за кредит на основание, че клаузите му накърняват добрите нрави, следва да е налице такъв съществен порок на тези клаузи, че да повлекат нищожност на цялото кредитно правоотношение – обстоятелство, което не е осъществено с клаузите на процесния договор.

В случая възнаградителната лихва, представляваща по естеството си договорна лихва се дължи, както се посочи по-горе, в размера, в който е уговорена и посочена в погасителния план и установена от вещото лице в заключението, а именно 61.80 лева.

Съгласно чл. 3 от процесния договор, при забава на една или повече месечни погасителни вноски Кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата върху всяка забавена погасителна вноска. Установи се, че последното плащане от

длъжника е извършено на 13.06.2019 г., падежът на следващата вноса е бил на 20.07.2019 г., поради което считано от следващия ден длъжникът изпада в забава. В този случай същият дължи на основание чл. 86 от ЗЗД обезщетение за забава /лихва за забава/, която в настоящия случай възлиза на сумата, изчислена от вещото лице в размер на 38.89 лева за периода от 21.07.2019 г. до 01.06.2020 г. С оглед гореизложеното искът за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца лихва за забава следва да се уважи частично до размера от 38.89 лева, като до пълния претендиран размер от 69.72 лева искът се явява неоснователен, поради което следва да се отхвърли.

Възражението на особения представител на ответника, че не следва да се начислява лихва върху лихва, а именно, че е налице анатоцизъм е неоснователно. Анатоцизмът е олихвяване на изтекли лихви. Под изтекли лихви се има предвид мораторни лихви, тъй като два пъти се дължи такава лихва. Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗЗД олихвяването на изтекли лихви става съобразно наредбите на БНБ. ЗЗД не допуска анатоцизма, а е предвидено че такъв може да се допусне от БНБ със съответна наредба. Не се счита че е налице анатоцизъм когато се олихвява с мораторна лихва дължимата възнаградителна лихва. Т.е. върху нея може да се начислява мораторна лихва ако се забави плащането на възнаградителната лихва, но няма да е налице анатоцизъм, защото видът на лихвите е различен (основанието им за плащане е различно). Не се приема за анатоцизъм и капитализирането на лихвата.

Поради гореизложеното, предявените установителни искове за главницата и възнаградителната лихва се явяват основателни и доказани и като такива ще следва да бъдат уважени в пълен размер, ведно със законната лихва, считано от 29.06.2021 г. – датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното издължаване.

Искът досежно лихвата за забава е частично основателен за сумата в размер на 38.89 лева, като до пълния претендиран размер от 69.72 лева искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските.

Ищецът е сторил следните разноски: внесена държавна такса в размер на 75.00 лева, 350.00 лева – разноски за особен представител на ответника, 150.00 лева – разноски за вещо лице, като се претендира и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева. Възнаграждението за юрисконсулт, с

оглед предмета на делото и фактическата и правна сложност, следва да се определи в размер на 100.00 лева, съгласно чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/ във вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

В заповедното производство ищецът е направил разноски в размер на 25.00 лева за платена държавна такса, като му е присъдено и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 50.00 лева съгласно чл. 26 от НЗПП.

В тази връзка, с оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответната страна следва да заплати на ищеца направените разноски съобразно уважената част от исковете по настоящето производството, в общ размер от **638.68 лева** /70.96 лева – държавна такса, 331.17 лева – разноски за особен представител, 141.93 лева – разноски за вещо лице и 94.62 лева - юрисконсултско възнаграждение/, както и тези, направени в заповедното производство съобразно уважената част от исковете, в общ размер на **70.96 лв.** /23.65 лв. - държавна такса и 47.31 лв. - юрисконсултско възнаграждение/.

Ответникът не е сторил разноски в производството, поради което такива не следва да му се присъждат съразмерно отхвърлената част от исковете.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **И. М. К.** с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Р.“ № 43 , че дължи на „**Ф.И.**“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Х.И.“ № 15, ет. 6, **със съдебен адрес:** гр. С., бул. „Т.А.“ № 109-115, ет. 6, бизнес сграда „ТАО“ следните суми: **441.64 лева** – главница, ведно със законната лихва, считано от 29.06.2021 г. - датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на задължението, **61.80 лева** – договорна възнаградителна лихва, дължима за периода от 20.07.2019 г. до 20.03.2020 г. и **38.89 лева** – лихва за забава, начислена за периода от 21.07.2019 г. до 01.06.2020 г., като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния му претендиран размер от 69.72 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА И. М. К. с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Р.“ № 43 , да

заплати на „Ф.И.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Х.И.“ № 15, ет. 6, със съдебен адрес: гр. С., бул. „Т.А.“ № 109-115, ет. 6, бизнес сграда „ТАО“, направените разноси в настоящото производство в общ размер от **638.68 лева** /70.96 лева – държавна такса, 331.17 лева – разноси за особен представител, 141.93 лева – разноси за вещо лице и 94.62 лева - юрисконсултско възнаграждение/, като искането до пълния му претендиран размер ОТХВЪЛЯ като неоснователно.

ОСЪЖДА И. М. К. с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Р.“ № 43 , да заплати на „Ф.И.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Х.И.“ № 15, ет. 6, със съдебен адрес: гр. С., бул. „Т.А.“ № 109-115, ет. 6, бизнес сграда „ТАО“, разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 1405/2021 г. по описа на Районен съд - В. в общ размер от **70.96 лв.** /23.65 лв. - държавна такса и 47.31 лв. - юрисконсултско възнаграждение/, като искането до пълния му претендиран размер ОТХВЪЛЯ като неоснователно.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - В. в двуседмичен срок от връчването му на страните, като след влизането му в сила да се приложи препис по ч.гр.д. № 1405/2021 г. по описа на Районен съд - В..

Съдия при Районен съд – В.: _____